

Sygnatura akt VI Ka 457/18

VI Kz 230/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 lipca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Mariusza Dulby Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2018 r.

sprawy **J. L.** ur. (...) w C.

syna S. i E.

oskarżonego z art. 207§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 8 lutego 2018 r. sygnatura akt IX K 1444/14

a także na skutek zażalenia obrońcy oskarżonego na zawarte w tym wyroku rozstrzygnięcie o kosztach obrony z urzędu

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. D. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 457/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 8 lutego 2018 roku, sygn. akt IX K 1444/14 oskarżony J. L. został uznany za winnego dwóch przestępstw z art. 157 § 2 kk w zw z art. 31 § 2 kk. Sąd przyjął, że czyny te stanowiły ciąg przestępstw i orzekł za nie jedną karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (punkt 1). Na mocy art. 93 a § 1 pkt 3 kk, art. 93 b § 1 i 3 kk, art. 93 c pkt 2 kk, art. 93 d § 1 kk i art. 93 f § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień od środków nasennych. Orzekł Sąd o kosztach obrony z urzędu i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości. Postawił orzeczeniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynów z art. 157 § 2 kk. Domagał się zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego.

Niezależnie od tego obrońca oskarżonego złożył zażalenie na zawarte w wyroku rozstrzygnięcie o kosztach obrony z urzędu. Utrzymywał, że Sąd przyznał wynagrodzenie jedynie za fragment procesu, uznając, że wynagrodzenie należne poprzedniemu obrońcy z urzędu nie jest należne aktualnemu obrońcy, choć ten jest likwidatorem kancelarii pierwszego z obrońców. Domagał się zmiany tego rozstrzygnięcia i orzeczenie na rzecz aktualnego obrońcy z urzędu kwoty 1756,44 zł w tym podatek VAT w kwocie 328,44 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna. Bezzasadne okazało się także zażalenie.

Co się tyczy apelacji to uniknął Sąd I instancji takich uchybień, które stanowiłyby bezzwzględne przyczyny odwoławcze. Nie dopuścił się także obrazy przepisów postępowania karnego, która miałyby wpływ na treść wyroku. Zaakceptować należy też ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji. Rozstrzygnięcie o karze i środku zabezpieczającym także Sąd Okręgowy akceptuje.

Nie jest przekonujący wywód obrońcy oskarżonego, że obrażenia ciała pokrzywdzonej powstały w niewyjaśnionych okolicznościach. W rzeczy samej, choć Sąd I instancji nie dysponował w tym zakresie zeznaniami pokrzywdzonej, to poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o zeznania świadka H. G. w połączeniu z dokumentacją medyczną i wydanymi na podstawie tejże dokumentacji opiniami biegłego. I choć z wyjaśnień oskarżonego można wysnuć wniosek, że to nie on spowodował te urazy na ciele pokrzywdzonej, to bez wątplenia ustalenia poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o wskazane wyżej dowody nie mogą być uznane za błędne. Podkreślić trzeba, że nie ma żadnych podstaw do kwestionowania zeznań H. G..

Prawdą jest, że pokrzywdzona nigdy nie zeznała że sprawcą jej obrażeń był oskarżony i żaden z fragmentów jej zeznań oskarżonego wprost nie obciążał. Nie znaczy to jednak by zeznania pokrzywdzonej negowały inne dowody w tym w szczególności zeznania H. G.. Jakkolwiek obrońca oskarżonego stawia tezę, że materiał dowodowy nie daje jednoznacznej odpowiedzi, że sprawcą wskazanych w wyroku obrażeń ciała pokrzywdzonej jest oskarżony, to teza ta jest błędna. Przeprowadzone w sprawie dowody, ocenione obiektywnie, wbrew tezie obrońcy pozwalają na poczynienie takich ustaleń, jakie Sąd I instancji opisał w uzasadnieniu i na podstawie których uznał oskarżonego za winnego dwóch przestępstw z art. 157 § 2 kk w zw z art., 31 § 2 kk. Przedstawianie w apelacji oskarżonego jako ofiary apodyktycznej matki, która przelała na niego swoje „flustracje” (sic!) niczego w sprawie nie dowodzą ani też nie stanowią argumentu podważającego ustalenia poczynione przez Sąd I instancji.

Bez znaczenia są też wywody dotyczące ubezwłasnowolnienia oskarżonego. Trzeba zauważyć, że biegli z zakresu psychiatrii, którzy w tej sprawie wydali opinię, wiedzą o tym dysponowali.

Dlatego Sąd Okręgowy apelacji obrońcy oskarżonego w takim zakresie w jakim zarzucała dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych nie uwzględnił a nie widząc podstaw do stwierdzenia rażącej surowości orzeczenia, nie ingerował także w treść rozstrzygnięcia o karze i środku zabezpieczającym.

Co się tyczy zażalenia to jest ono chybione. Wbrew tezie zawartej w zażaleniu Sąd przyznał aktualnemu obrońcy z urzędu koszty także należne temu adwokatowi, który pełnił obowiązki obrońcy z urzędu w pierwszej fazie postępowania jurysdykcyjnego. Nie wiadomo jak skarżący obliczył kwotę wskazaną w przedostatnim zdaniu uzasadnienia zażalenia. Trzeba jednak stwierdzić, że skoro terminów rozpraw z udziałem obrońcy oskarżonego było 9 to obliczenie wynagrodzenia obrońcy w stawce minimalnej jest proste. Kwota bazowa to 420 zł. oraz 8 dodatkowych terminów po 20 % czyli po 84 zł. To daje kwotę 1092 zł. netto a wraz z podatkiem od towarów i usług kwotę wskazaną w punkcie 3 wyroku. Stąd zażalenie jest bezzasadne.